

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 378/08-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej advokátom JUDr. A, G, K, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž-o-KS 140/2004 z 25. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2006 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SŽ-o-KS 140/2004 z 25. januára 2006 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Sťažnosť bola doplnená podaním právneho zástupcu sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 12. júla 2006 označeným ako jej „*prepracované úplné znenie*“ a následne ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2006.

Sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedla, že namietaným rozsudkom došlo „*k porušeniu zákona - § 243f ods. 1 písm. c) Zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, a to tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci tak súdu I. stupňa ako aj odvolacieho súdu*“.

Skutkový stav, v ktorom sťažovateľka vidí porušenie svojich práv, sa v sťažnosti odvíja od 30. apríla 2002, keď T. (ďalej len „žalovaný“) na základe v tom čase platného zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 195/2000 Z. z.) vydal rozhodnutie č. 5473/2001 (ďalej aj „rozhodnutie o udelení licencie“), ktorým udelil sťažovateľke licenciu na prevádzkovanie pevnej bezdrôtovej telekomunikačnej siete, pričom v bode M. tohto rozhodnutia stanovil podmienky úhrady takto:

„Držiteľ licencie je povinný uhradiť jednorazovú čiastku vo výške 70.000.000,- Sk (sedemdesiat miliónov slovenských korún) za vydanie licencie na účet T. vedený v NBS v dvoch splátkach. Prvá splátka úhrady za licenciu musí byť poukázaná na účet úradu najneskôr do 13. 8. 2002, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. 8. 2002, druhá splátka úhrady na licenciu musí byť poukázaná na účet úradu najneskôr do 17. 2. 2003, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. 2. 2003. V prípade, že ktorákoľvek splátka nebude uhradená v stanovenom termíne, vydá úrad rozhodnutie o odňatí licencie.“

Z rozhodnutia o udelení licencie podľa sťažovateľky vyplýva, „*že dané rozhodnutie*

bolo dostatočne jasné a vykonateľné, preto žalobca (teda sťažovateľka, pozn.) plnil uloženú povinnosť podľa daného rozhodnutia tak, že v lehote na zaplatenie prvej splátky uhradil žalovanému sumu 10.000,- Sk. Splnenie tejto povinnosti bolo úplne v súlade s vydaným rozhodnutím, nakoľko v rozhodnutí nebolo uvedené, že žalobca má plniť v dvoch rovnakých splátkach, a teda žalobca bol oprávnený výšku jednorázových splátok určiť tak, aby splnil podmienky rozhodnutia. Podstatné v danom rozhodnutí bolo to, aby žalobca zaplatil sumu 70.000.000,- Sk v dvoch splátkach a v lehotách ustanovených v rozhodnutí žalovaného. Výška jednotlivých splátok však nebola určená, a preto bolo v dispozícii žalobcu určiť ich výšku tak, aby naplnil podmienky rozhodnutia žalovaného.“

Po úhrade prvej splátky samotnou sťažovateľkou v určenej sume 10 000 Sk (v rozhodnutí o udelení licencie totiž nebolo výslovne uvedené, že sťažovateľka má plniť v dvoch rovnakých splátkach) ju žalovaný vyzval, aby „na základe“ rozhodnutia o udelení licencie doplatila sumu 34 990 000 Sk. Sťažovateľka to však považovala za neodôvodnenú požiadavku, ktorá nemá oporu v rozhodnutí o udelení licencie. Nadväzne na to žalovaný podľa sťažovateľky «v rozpore so zákonom č. 71/1967 Zb. Správnym poriadkom v platnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) vydal 09. mája 2002 podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku „Upovedomenie o oprave rozhodnutia o udelení licencie“.

V upovedomení o oprave rozhodnutia o udelení licencie žalovaný doplnil pôvodne rozhodnutie o dva samostatné odseky. Na základe toho potom výrok rozhodnutia znel nasledovne:

„Držiteľ licencie je povinný uhradiť jednorazovú čiastku vo výške 70.000.000,- Sk (sedemdesiat miliónov slovenských korún) za vydanie licencie na účet T. vedený v NBS v dvoch splátkach. Prvá splátka úhrady za licenciu vo výške 35 miliónov Sk musí byť poukázaná na účet úradu najneskôr do 13. 8. 2002, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. 8. 2002, druhá splátka úhrady na licenciu vo výške 35 miliónov Sk musí byť poukázaná na účet úradu najneskôr do 17. 2. 2003, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. 2. 2003.“

Keďže si žalobca nesplnil povinnosť uloženú v upovedomení o oprave rozhodnutia, žalovaný odňal svojím rozhodnutím č. 5473/2/2001 z 23. 09. 2002 udelenú licenciu. Rozhodnutie bolo potvrdené aj druhostupňovým rozhodnutím žalovaného č. 9238/2002 dňa

12. 12.2002.».

Sťažovateľka ďalej cituje relevantné znenie § 47 ods. 6 Správneho poriadku, podľa ktorého chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania.

Sťažovateľka povinnosť uloženú v upovedomení o oprave rozhodnutia nesplnila, a preto jej žalovaný svojím rozhodnutím č. 5473/2/2001 z 23. septembra 2002 odňal udelenú licenciu. Sťažovateľka je toho názoru, že *«zmenou výroku rozhodnutia došlo... k porušeniu Správneho poriadku, nakoľko v danom prípade žalovaný nebol oprávnený vykonať opravu podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku.*

Citované ustanovenie Správneho poriadku je možné použiť len výlučne na prípady, keď v písomnom vyhotovení rozhodnutia dôjde k pochybeniu povereného pracovníka k písárskym chybám, z ktorých je zrejme, že ide o nedopatrenie pri písomnom spracovávaní vyhotovenia rozhodnutia. Taktiež tento postup nie je možné použiť, ak by sa opravou menil zmysel, dosah a dopad rozhodnutia. Je ho možné použiť len vtedy, ak nejde o obsahové nesprávnosti rozhodnutia.

Navyše tak prvostupňový súd, ako aj odvolací súd sa nevysporiadal s týmito skutočnosťami a nechal ani do úvahy ani svoje predchádzajúce rozhodnutia v iných podobných prípadoch (C 21/1998 (Rc 76/98), sp. zn.: 5 Sž 64/96 ako aj sp. zn.: 5 Sž 152/96, 5 Sž 153/96, 5 Sž 154/96, 5 Sž 155/96). Najvyšší súd Slovenskej republiky citované prípady odôvodnil aj tým, že „Pod zrejým omylom či nesprávnosťou pritom treba rozumieť také chyby v písaní a počítaní, ku ktorým došlo zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá rozhodnutie vyhotovila a ktoré je každému zrejme.“

Z povahy rozhodnutia, ktoré bolo predmetom rozhodovania krajského súdu sp. zn.: 3 S 13/03 a odvolacieho súdu je jednoznačné, že k takejto nesprávnosti nedošlo.».

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľka odvoláva na judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej vyvodzuje záver, že použitie § 47 ods. 6 Správneho poriadku prichádza do úvahy iba vtedy, ak ide o zrejme chyby a nesprávnosti pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, teda nie o obsahové nesprávnosti, ktorých opravou by sa zmenil zmysel rozhodnutia. Oprava

chyby alebo zrejmej nesprávnosti je prípustná len vtedy, ak sú takéto chyby alebo nesprávnosti zjavné z kontextu rozhodnutia.

Podľa sťažovateľky je nepochybné, že doplnením výroku rozhodnutia o udelení licencie „sa zásadne zmenila podstata rozhodnutia, jeho zmysel aj dopad na účastníkov konania, čo je aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeného napr. v rozhodnutí sp. zn.: 7 Sž 142/01 v rozpore s podmienkami, ktoré musia byť splnené, aby nesprávnosť rozhodnutia mohla byť opravená podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku, nakoľko ide o vecnú a nie formálnu nesprávnosť rozhodnutia. Určenie výšky splátky, resp. jej zmenu je potrebné považovať za zásadnú zmenu podstaty rozhodnutia.

Uvedenou zmenou rozhodnutia dňa 9. mája 2002 došlo bez akýchkoľvek pochybností aj k zmene právnej situácie založenej rozhodnutím, nakoľko pôvodným rozhodnutím uložil žalovaný žalobcovi povinnosť zaplatiť jednorazovú čiastku v dvoch splátkach v dvoch stanovených termínoch a zároveň povinnosť preukázať zaplatenie každej zo splátok v stanovenom termíne; na základe zmeny rozhodnutia jeho doplnením bol však žalobca povinný zaplatiť jednorazovú čiastku v dvoch splátkach, pričom bol stanovený nielen ich termín splatnosti, ale aj ich výška, t. j. 35.000.000,- Sk, ako aj povinnosť preukázať zaplatenie každej zo splátok v stanovenom termíne. Je nepochybné, že tak došlo k zmene právnej situácie žalobcu, ktorý sa pripravoval na plnenie podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. apríla 2002, č. 5473/2001. Uvedenú zmenu rozhodnutia žalobca považuje za doplnenie výroku pôvodného rozhodnutia, ktoré má za následok zmenu právnej situácie.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka odmieta názor prvostupňového súdu, ktorý následne prevzal do odôvodnenia svojho rozsudku aj najvyšší súd, podľa ktorého vadu výroku rozhodnutia o udelení licencie nemožno považovať za podstatnú dôvodiac, že „z celého kontextu rozhodnutia je zjavné, že sumu 70.000.000,- Sk mal žaloba zaplatiť v dvoch rovnakých splátkach, a teda že v súlade so zákonom boli žalobcom namietané rozhodnutia o odňatí licencie“.

Sťažovateľka zastáva názor, že oprava rozhodnutia o udelení licencie spôsobom

a rozsahom, v akom ju urobil žalovaný, bola neprípustná a podľa platného práva nemožná, čím nespôsobuje žiadne právne následky. Na základe uvedeného sťažovateľka tvrdí, že *„konanie o odňatí licencie bol žalovaný oprávnený začať len v prípade, ak by žalobca nebol zaplatil sumu 70.000.000,- Sk v dvoch splátkach najneskôr do 17. februára 2003 a túto skutočnosť nepreukázal žalovanému najneskôr do 19. februára 2003“*.

K porušeniu označených práv namietaným rozsudkom došlo podľa sťažovateľky tým, že najvyšší súd nerozhodol v súlade so zákonom, keď sa nevysporiadal s celou jej argumentáciou, a tiež tým, že svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil.

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 3. októbra 2006 cituje sťažovateľka judikatúru ústavného súdu, ako aj Ústavného súdu Českej republiky vzťahujúcu sa na princípy spravodlivého procesu vyslovujúc názor, že najvyšší súd namietaný rozsudok neodôvodnil v súlade so zásadami uvedenými v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Z rozsudku najvyššieho súdu podľa sťažovateľky nevyplýva, že sa zaoberal vecou z hľadiska rozporov v jej argumentácii a argumentácii žalovaného, ani pokiaľ ide o možnosti existencie a danosti dôvodov na „opravu“ rozhodnutia spôsobom podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky nezaoberal ani jeho inými rozhodnutiami, na ktoré poukazovala v odvolacom konaní, a nevysporiadal sa ani s jej výhradami voči argumentácii prvostupňového súdu, podľa ktorej *„ak je uvedené, že sa má jednorázová čiastka zaplatiť v dvoch splátkach, má sa za to, že tieto splátky majú byť rovnaké“*, hoci pri právnom názore, ktorý zaujal, bol podľa neho takýto postup nevyhnutý. Tento nedostatok považuje sťažovateľka za prejav nespravodlivosti a nepresvedčivosti namietaného rozsudku a zároveň v tom vidí aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S poukazom na tieto dôvody sťažovateľka navrhuje, aby bola jej sťažnosť prijatá na ďalšie konanie a vo veci samej bolo rozhodnuté v súlade s návrhom na rozhodnutie (petitom) jej sťažnosti tohto znenia:

„1. Najvyšší súd SR svojím rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 140/2004 porušil základné právo sťažovateľa, spoločnosti R. a. s., ... na súdnu

ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 1. 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 140/2004 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti R. a. s., ... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000.000,- Sk (slovom: jedenmilión slovenských korún), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd si pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal stanovisko najvyššieho súdu, ktoré mu bolo doručené 25. marca 2008. V tomto stanovisku najvyšší súd predovšetkým vyjadril nesúhlas s názorom sťažovateľky, že namietaným rozsudkom došlo k porušeniu jej označených práv, a nestotožnil sa ani s jej tvrdením, že predmetný rozsudok nemá náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 OSP. Najvyšší súd zároveň v ďalšom v celom rozsahu zotrval na záveroch vyslovených v namietanom rozsudku vyslovujúc okrem iného názor, že v danej veci bol vykonaný výklad § 47 ods. 6 Správneho poriadku ústavne súladným postupom v súlade s princípmi spravodlivého procesu, ale tiež „*v súlade s uznávanými výkladmi k ustanoveniu § 47 ods. 6 správneho poriadku v odbornej literatúre*“.

Sťažovateľka v reakcii zo 7. apríla 2008 na stanovisko najvyššieho súdu zhrnula hlavné dôvody, ktoré tvorili podstatu jej sťažnosti, a to najmä, že oprava rozhodnutia o udelení licencie podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku nebola v súlade s týmto zákonom a nebola ani potrebná. V ďalšom zotrvala na doterajšej argumentácii uvedenej v predchádzajúcich podaniach.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 140/2004 z 25. januára 2006 najmä preto, že podľa jej názoru „oprava“ rozhodnutia o udelení licencie podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku nebola v súlade s týmto zákonom a došlo ňou k zásadnej zmene jeho výroku, keďže doplnením slov „vo výške 35 miliónov slovenských korún“ došlo k úplnej zmene významu „aj dovtedy určitého a zrozumiteľného výroku rozhodnutia“, ktorý sťažovateľka vykladá tak, že mala zaplatiť sumu 70 miliónov korún v dvoch splátkach v určených termínoch bez ohľadu na výšku splátok.

Ďalšie obsažné dôvody, pre ktoré mali byť namietaným rozsudkom porušené označené práva sťažovateľky, spočívajú v rade námietok, ktoré sťažovateľka v rôznych obmenách opakuje, a možno ich zhrnúť takto:

- najvyšší súd sa nevysporiadal s jej odvolacou námietkou týkajúcou sa záveru Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) o tom, že „ak je uvedené, že sa má jednorázová čiastka zaplatiť v dvoch splátkach, má sa za to, že tieto splátky majú byť rovnaké... Ak by splátky nemali byť rovnaké, potom by to muselo byť uvedené v rozhodnutí.“,

- závery, ku ktorým dospel najvyšší súd, nekorešpondujú so závermi obdobných rozhodnutí, na ktoré poukazovala vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku,

- vydaný rozsudok nerešpektoval zákonnú úpravu a navyše z jeho obsahu nebolo možné pre nedostatočné odôvodnenie a nepresvedčivosť zistiť, na základe čoho dospel odvolací súd k svojim záverom.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka v sťažnosti namietala. V nadväznosti na to posudzoval dôvodnosť námietok sťažovateľky k jednotlivým častiam odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia jej označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľky však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa jej subjektívnych názorov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 S 13/03 zo 16. marca 2004 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z jeho odôvodnenia.

1. Najvyšší súd oboznámil priebeh dovtedajšieho konania, rozhodnutie krajského súdu vrátane rozhodnutia o trovách konania, dôvody (rozhodujúce faktické skutočnosti), ktoré viedli k rozhodnutiu a z ktorých krajský súd vychádzal, ako aj interpretáciu na vec (skutkový stav) aplikovaných právnych predpisov takto:

„Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach žalobu na preskúmanie v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutia žalovaného zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Prvostupňový súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové správne rozhodnutie o odňatí licencie z dôvodu nedodržania povinnosti ustanovenej v rozhodnutí o udelení licencie v bode M - úhrady, podľa ktorej držiteľ licencie bol povinný uhradiť jednorázovú čiastku 70 000 000 Sk v dvoch splátkach v stanovených lehotách je vecne správne a v súlade so zákonom č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v platnom znení.“

2. Najvyšší súd potom uviedol (okrem iného) odvolacie dôvody sťažovateľky konštatujúc, že:

„Proti rozsudku žalobca podal odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského sudu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne žiadal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. V odvolaní namietal, že rozhodnutie žalovaného, v ktorom nebola určená výška splátok, nebolo možné opraviť inštitútom upraveným v ustanovení § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Zmenou rozhodnutia o udelení licencie vykonanou 9. mája 2002 na základe jeho opravy došlo k zmene právnej situácie založenej rozhodnutím o udelenie licencie, nakoľko pôvodným rozhodnutím uložil žalovaný žalobcovi povinnosť zaplatiť jednorázovú čiastku v dvoch splátkach v dvoch stanovených termínoch a zároveň preukázať zaplatenie každej zo splátok v stanovenom termíne. Na základe rozhodnutia, jeho doplnením - t. j. opravou rozhodnutia, bol žalobca povinný zaplatiť jednorázovú čiastku v dvoch splátkach, pričom bol stanovený nielen termín ich splatnosti, ale aj ich výška 35 000 000 Sk ako aj povinnosť preukázať zaplatenie každej zo splátok v stanovenom

termíne. Podľa názoru žalobcu je nepochybné, že tak došlo k zmene jeho právnej situácie, nakoľko sa pripravoval na plnenie rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. apríla 2002, č. k. 5473/2001. Uvedenú zmenu rozhodnutia žalobca považuje za doplnenie výroku pôvodného rozhodnutia. Táto zmena zmenila jeho právnu situáciu. Uviedol, že žalobca zaplatením sumy 10 000 Sk postupoval v súlade s rozhodnutím o udelení licencie, prvú splátku aj zaplatil a preto nebol dôvod na vydanie rozhodnutia o odňatí licencie.“

3. Svoj právny názor a sťažnosťou napadnuté rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách dôvodov uplatnených v podanom odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O. s. p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní d žalobe žalobcu postupoval v intenciách vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 30. apríla 2004 č. 5473/2001 podľa § 11 ods. 2 písm. c/ a § 15 - 18 zákona o telekomunikáciách (zákon č. 195/2000 Z. z.) udelil

žalobcovi licenciu na zriaďovanie a prevádzkovanie pevnej verejnej bezdrôtovej telekomunikačnej siete prostredníctvom technológie FWA (Fixed Wireless Access) v stanovenom úseku pásma 26 GHz a na poskytovanie verejných telekomunikačných služieb prostredníctvom tejto siete. V bode M - úhrady je uvedené, že držiteľ licencie je povinný uhradiť jednorázovú čiastku 70 000 000 Sk za vydanie licencie na účet T. vedený v Národnej banke Slovenska v dvoch splátkach. Prvá splátka úhrady za licenciu musí byť preukázaná na účet najneskôr do 13. 8. 2002, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. 8. 2002, druhá splátka úhrady za licenciu musí byť poukázaná na účet úradu najneskôr do 17. 2. 2003, držiteľ licencie musí túto skutočnosť preukázať najneskôr do 19. 2. 2003. V prípade, že ktorákoľvek splátka nebude uhradená v stanovenom termíne, vydá úrad rozhodnutie o odňatí licencie. Upovedomením o oprave rozhodnutia o udelení licencie zo dňa 9. mája 2002 žalovaný podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v zmysle ústnych rokovaní uskutočnených v rámci licenčného konania na udelenie licencie opravil bod M - úhrady 1 licencie tak, že držiteľ licencie je povinný uhradiť jednorázovú splátku v sume 70 000 000 Sk za vydanie licencie na účet T. v dvoch splátkach. Prvá splátka bola určená v sume 35 000 000 Sk s dobou splatnosti do 13. 8. 2002 (túto skutočnosť mal žalobca preukázať najneskôr do 19. 8. 2002). Druhá splátka bola určená vo výške 35 000 000 Sk s dobou splatnosti do 17. 2. 2003 (žalobca mal splatenie preukázať najneskôr do 19. 2. 2003).

Žalovaný poučil žalobcu, že v prípade nesplatenia splátky v stanovenom termíne, začne úrad konanie o odňatí licencie.

Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. V odkaze pod čiarou č. 21 k citovanému ustanoveniu je uvedený zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) pamätá aj na postup v prípadoch, keď v písomnom vyhotovení rozhodnutia došlo k chybám v písaní, vo výpočtoch alebo k iným nesprávnostiam. Podľa ustanovenia § 47 ods. 6 zákona o správnom konaní chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania. Použitie tohto ustanovenia však prichádza do úvahy, len ak ide

o zrejme chyby a nesprávnosti pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, nie teda o obsahové nesprávnosti, opravou ktorých by sa zmenil samotný zmysel rozhodnutia.

Správny orgán vykonáva opravu z vlastnej iniciatívy alebo na základe návrhu účastníkov konania. Pre konanie o oprave rozhodnutia ako rovnocenné platia - zásada dispozičná a zásada oficiality.

V predmetnej veci krajský súd posudzoval, či žalobca opravou rozhodnutia neutrpel právnu ujmu a či nebolo zasiahnuté do jeho subjektívnych práv ako aj skutočnosť, či opravou rozhodnutia sa nezmenil samotný zmysel rozhodnutia.

Prvostupňový súd vadu výroku rozhodnutia nepovažoval za podstatnú a dospel k záveru, že z celého kontextu rozhodnutia je zrejmé, že sumu 70 000 000 Sk mal žalobca zaplatiť v dvoch splátkach.

Z tohto dôvodu potom krajský súd rozhodol, že v súlade so zákonom boli vydané žalobcom namietané rozhodnutia o odňatí licencie.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nemal dôvod mať pochybnosti o podstate rozhodnutia a jeho obsahu. Vydaním rozhodnutia o oprave nebol ukrátený na svojich právach.

Odvolací súd dospel k záveru, že vykonaním opravy rozhodnutia nebola porušená ani zásada slušnosti a dobrej viery, ktorá nepripúšťa, aby správny orgán využíval svoje pochybenia na ujmu účastníka konania.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, ktoré považuje za úplné a vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť ani dopĺňať. Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania, pretože neobsahuje také nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch rozhodnutia krajského súdu.

Za tejto situácie, ktorú nemení ani obsah odvolania žalobcu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostávalo nič iné, ako podľa § 219 O. s. p. rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.“

Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa osoba využijúc svoje základné právo na súdnu ochranu obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd

o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd

v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci Občianskeho súdneho poriadku a Správneho poriadku) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd ďalej pripomína, že v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06) preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah.

Ústavný súd taktiež poznamenáva, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie posudzoval len z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nebolo jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení najvyššieho súdu, po zistení, že tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou.

Najvyšší súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľkou nastolenému problému, poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil, aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnemu názoru. V odôvodnení rozhodnutia objasnil svoje úvahy o tom, prečo sťažovateľka opravou rozhodnutia o udelení licencie neutrpela ujmu a nedošlo tým k zásahu do jej subjektívnych práv ani sa tým nezmenil zmysel

predmetného rozhodnutia. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, resp. Správneho poriadku, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

Citované rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorú napokon spomína v sťažnosti aj samotná sťažovateľka (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97), rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Je tiež potrebné zdôrazniť, že zmyslom čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť to, aby sa ústavný súd stal bežnou prieskumnou inštanciou proti rozhodnutiam všeobecných súdov v správnom súdnictve. Podľa názoru ústavného súdu by bolo negáciou zmyslu čl. 46 ods. 1 ústavy, ak by si ústavný súd pod zámienkou povinnosti zistiť, či všeobecné súdy náležite preskúmali zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy, vyhradil právomoc preskúmať výsledok ich konania, pokiaľ ide o zisťovanie a vyhodnocovanie skutkového stavu, výklad v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem z iných než ústavných princípov alebo ich aplikáciu. Plnohodnotný súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy z hľadiska ich súladu so zákonmi je podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zverený všeobecným súdom v rámci rozhodovania v správnom súdnictve, teda nie ústavnému súdu. Sťažovateľka však svoju sťažnosť opiera o čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pritom z obsahu spisu vyplýva, že jej nebol odopretý prístup k súdu a ako prvostupňový súd, tak aj najvyšší súd sa jej vecou podrobne zaoberali a argumentačne v dostatočnej miere sa vysporiadali s jej žalobnými, ako aj odvolacími námietkami.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkou označenými právami, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o návrhu na zrušenie sťažovateľkou označeného právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a prichádzalo by do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jej základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008